

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Denisem Mitrovičem
sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19.7.2017,
č.j. KrÚ 50437/2017/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 23.1.2017, č.j. OSA/P-1784/15-D/99, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), když porušil ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět, jestliže by

Shodu s prvopisem potvrzuje

ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14.11.2015 okolo 18:35 hodin na pozemní komunikaci, silnici I/36, v jejím 30,834 km mezi obcemi Počáply a Pardubice, jako řidič motorového vozidla Škoda Octavia, reg. zn. XXX XXXX, jedoucí ve směru na obec Pardubice, předjel osobní vozidlo tov. zn. Opel, reg. zn. XXX XXXX a dále pokračoval v předjíždění osobního vozidla tov. zn. VW Passat, blíže nezjištěné reg. zn., přičemž ohrozil protijedoucího řidiče nezjištěného vozidla, který aby se vyhnul střetu s protijedoucím (výše uvedeným) vozidlem Škoda Octavia, zajel na pravou krajnici ve směru své jízdy a žalobce rovněž ve snaze se vyhnout čelnímu střetu strhnul řízení vpravo ve svém směru jízdy před vozidlo VW Passat, přičemž uvedl své vozidlo do smyku, který nezvládl a vyjel vpravo mimo komunikaci, kde narazil do betonové zdi a následně do dopravní značky.

2. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Po úvodních proklamačních pasážích, ve kterých je citovaná platná právní úprava a komentáře k rozhodovací činnosti správních orgánů v řízeních o přestupku a odkazy včetně konstatování konstantní soudní judikatury, která je uvedena v obecné formě, uvedl žalobce tvrzení, ze kterých lze vydedukovat žalobní bod, který obsahuje námitku spočívající v tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Tuto vadu spatřuje žalobce v tom, že v odvolání uplatňoval odborné vyjádření znalce Ing. M. M. a že trval na výsledku tohoto znalce, pokud správní orgán nevyhověl jeho požadavku, tak „*Nevyslechnutím znalce a vydáním žalobou napadeného rozhodnutí bylo žalobci upřeno právo na obhajobu a byla tak porušena jedna ze zásad přestupkového řízení, uplatňovat skutečnosti a důkazy na obhajobu a podávat jiné návrhy, základní právo obviněného podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.*“ I v žalobě navrhl provést výslech tohoto znalce, k tomu dále uvedl další pasáže v obecné formě, týkají se rozhodovací činnosti správních orgánů (např. zásada legitimního očekávání atd.). V rámci tohoto žalobního bodu pak ještě namítl, že „*není pravdou, jak uvádí žalovaný, že děj viděli z bezprostřední blízkosti, když pan M. D. děj viděl na vzdálenost 300 až 400 m a žalovaný se nikterak nevyrovnal s argumentací žalobce v odvolání, že svědci za tmy na uvedenou vzdálenost nemohli vidět, přes dvě před nimi jedoucí vozidla, brzdová světla protijedoucího vozidla, apod. Stejně tak nutno namítat, že pokud má žalovaný za to, že oba svědci neměli na věci žádný osobní zájem, nebyli účastníky dané dopravní nehody, stejně tomu je v případě Ing. M. M., pak je tedy skutečně s podivem, že tento slyšen nebyl a návrh na jeho výslech žalované rozhodnutí zcela přehlíží.*“

4. Dále namítl, že nebyli vyslechnuti jako svědci další osoby, a to M. P. a P. Č., jejichž výslech rovněž navrhl i v žalobě. V podstatě celá žaloba je protkána citací a komentářem platné právní úpravy, přičemž zmíněný žalobní bod obsahuje námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V žalobě dále žalobce namítl, že se žalovaný odmítl vypořádat s jeho námitkou týkající se nenaplnění ani objektivní, ale ani subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, absentuje náležité zdůvodnění neúměrné výše sankce. Žalobce namítl, že rozhodnutí postrádá relevantní úvahu, z jakého důvodu jsou dány sankce při samé horní hranici možné sazby. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
7. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
8. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval

funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

10. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov.

např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Jak soud již výše uvedl, stěžejní žalobní bod obsahoval námitky týkající se zcela rozhodující otázky v dané věci, tj. zda žalované rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu, tj. zda byl řádně objasněn skutečný stav věci a zda rozhodnutí o přestupku vycházelo z dostatečných podkladů.
14. Podle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „*správní řád*“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. A právě v rámci přezkumu žalovaného rozhodnutí v dané věci je krajský soud „*povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10As 24/2015-71). Krajský soud je tak podle zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS povinen zkoumat, zda „*správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10As 24/2015-71, toto usnesení se sice vztahuje k případům, kdy obviněný z přestupku uplatnil své námitky až v soudním řízení a nikoliv tedy v přestupkovém řízení, avšak uvedený závěr lze nepochybně aplikovat v dané věci).
15. Krajský soud se tedy nejprve zaměřil na to, zda skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou žádné důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu a zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS).
16. Jak vyplývá z rozhodnutí o přestupku, z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu, a ostatně to není mezi účastníky sporné, výše zmíněné přestupkové jednání žalobce, zahrnující jeho způsob jízdy, kdy předjížděl postupně dvě vozidla, a aby se vyhnul střetu s protijedoucím vozidlem Škoda Octavia, zajel na pravou krajnici ve směru své jízdy a strhnul vpravo řízení před vozidlo VW Passat, přičemž uvedl své vozidlo do smyku, který nezvládl, bylo dostatečně podloženo důkazy, ze kterých závěr o tomto protiprávním jednání nepochybně vyplývá. Toto jeho jednání bylo dostatečně popsáno svědky, a to M. D., který ve své svědecké výpovědi při jednání dne 29.6.2016 uvedl, že žalobce nejprve předjel jeho vozidlo, posléze začal předjíždět vozidlo Passat, přičemž v protisměru se blížila vozidla, která musela uhnout doprava a současně i brzdit, žalobce musel strhnout řízení doprava, dostal smyk a „*vyletěl*“ ze silnice (srov. čl. 19 – 20 správního spisu).

17. Dále uvedené protiprávní jednání jednoznačně potvrdila svědkyně z vozidla značky OPEL, reg. zn. XXX XXXX, které žalobce předjel jako první, která uvedla, že žalobce prvně předjel její vozidlo, poté se rozhodl pokračovat v předjíždění, i když viděl, že v protisměru jedou auta, jedno auto v protisměru muselo dokonce uhnout doprava skoro až do příkopu, žalobce poté dostal smyk a vyboural se. Tato svědkyně konkrétně uvedla, *„když to řeknu slušně, tak ten, co boural, jel jako prase, tzn. v jeho případě, že jel rychle a na plné čáře předjížděl, navíc ještě poprchávalo“* (čl. 73 správního spisu). Rychlou jízdu žalobce potvrdil i další svědek, tj. P. Z., cyklista, při svědecké výpovědi při jednání dne 27.9.2016. Svědkyně V. P., která, jak již soud výše uvedl, byla ve vozidle značky OPEL, byla vyslechnuta při jednání dne 22.11.2016.
18. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno na základě provedených důkazů, a to zejména na základě zmíněných svědeckých výpovědí svědků, kteří nezávisle na sobě stejným způsobem popsali zmíněné nebezpečné chování žalobce v silničním provozu, přičemž jeho jednání naplnilo skutkovou podstatu zmíněného přestupku. Krajský soud se zejména shoduje s názorem žalovaného, který se týkal hodnocení a významu těchto svědeckých výpovědí, přičemž zmíněné osoby nehodový děj, jak konstatoval žalovaný ve svém rozhodnutí, *„viděly z bezprostřední blízkosti, neboť obviněný nejprve předjel jejich vozidlo (OPEL) a přímo před nimi následně začal předjíždět další vozidlo (PASSAT), přičemž ohrozil vozidlo jedoucí v protisměru“*. Tito svědci neměli žádný osobní zájem na vyřízení přestupku, nebyli účastníky dopravní nehody, poskytli žalobci první pomoc a zavolali sanitku a policii“ (srov. čl. 20 správního spisu). Navíc tyto osoby vypovídaly jako svědci, tj. *„pod přísahou“*, tyto výpovědi nebyly nijak rozporné a nebylo třeba skutkový stav věci dále doplňovat, a to ani na základě žalobcem navrhovaných dalších důkazů, tj. např. výslechem Ing. M. M. či jeho odborným vyjádřením. Jistě lze přisvědčit žalobci v části jeho „horlivého“ tvrzení o existenci základních práv obviněného podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že ten tedy může navrhopvat důkazy na svou obhajobu a podávat jiné návrhy. To však automaticky bez dalšího neznamena, že správní orgán je povinen jeho důkazním návrhům vyhovět. K tomu NSS uvedl, že *„provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může odmítnout v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené v předchozím dokazování a bylo by tak již nadbytečné“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1As 44/2009-101). Zároveň žalovaný dostal svým zákonným povinností, tj. musel se vypořádat s námitkami a návrhy, tedy i s důkazními návrhy žalobce, ve svém rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Za takové situace, tj. jestliže byl skutkový stav zjištěn v takové kvalitě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti, je aktuální i závěr týkající se důkazního břemeno uvedený v rozsudku NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35 a dále i ve zmíněném rozhodnutí rozšířeného senátu NSS. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35, *„Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.“*
19. V dané věci zároveň krajský soud přezkoumal, zda správní orgány *„v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku)*

dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10As 24/2015-71, přičemž výše uvedený závěr lze nepochybně aplikovat v dané věci).

20. Žalovaný i správní orgán I. stupně dostaly svým povinností, přičemž se i vypořádaly s námitkami žalobce. Uvedené podklady byly zcela dostatečné pro zjištění viny žalobce, nebylo třeba skutkový stav doplňovat dalším dokazováním navrženým žalobcem, a to jak ve správním řízení, tak i v soudním řízení. Námitky žalobce lze v podstatě hodnotit pouze jako účelové, když tvrzení žalobce (obsažené i v jeho odvolání) o tom, že „*pouze a jenom nepřizpůsobil rychlost svým jízdám schopnostem atd.*“ a když žalobce zpochybňoval výpověď svědků, kteří nemohli vidět přes dvě před nimi jedoucí vozidla a vidět nehodový děj, že nemohli poznat, že protijedoucí vozidlo muselo brzdit, že jsou účelového charakteru, když svědci jednoznačně vypovídali, a to shodným způsobem. Přestupkové jednání žalobce z jejich výpovědí jednoznačně vyplynulo. Podstatné je, že na rozdíl od Ing. M. M., tito svědci byli na místě přestupkového jednání žalobce a jestliže v těchto výpovědích se nevyskytly žádné rozpory, nemusel být v dané věci vypracován znalecký posudek a provedeno další dokazování. Žalovaný se vypořádal s důkazními návrhy žalobce, přičemž zejména poukázal na to, že v případě odborného vyjádření Ing. M. M. se nejedná o znalecký posudek a že samotný znalec v závěru uvedl následující: „*V uvedené věci by mohlo být možné zpracovat znalecký posudek za předpokladu, že by se podařilo zajistit více relevantních podkladů.*“ K tomu dále žalovaný uvedl, že tyto další podklady nebyly zajištěny a jelikož byl nehodový děj dostatečně a věrohodně popsán oběma svědky, kteří byli bezprostředními svědky jednání žalobce, když toto jednání je běžně pozorovatelné „*pouhým okem*“, tak nebylo namístě nechávat zadat znalecký posudek.
21. Krajský soud se s tímto závěrem žalovaného zcela ztotožňuje. Rovněž se ztotožňuje s následujícím závěrem žalovaného, který se vztahuje k odvolací námitce, která se objevila i v žalobě.
22. Správní orgán I. stupně při rozhodování o vině obviněného vycházel především ze dvou svědeckých výpovědí osob, které před nehodový i nehodový děj viděly z bezprostřední blízkosti, neboť obviněný nejprve předjel jejich vozidlo (Opel) a přímo před nimi následně začal předjíždět další vozidlo (Passat), přičemž ohrozil vozidlo jedoucí v protisměru. K osobám svědků odvolací orgán poznamenává, že se jedná o osoby, které na předmětné přestupkové věci neměly žádný osobní zájem, nebyly účastníky dané dopravní nehody, naopak právě oni poskytli obviněnému první pomoc a zavolali sanitku a policii (srov. list č. 20 spisu). Dále odvolací orgán zdůrazňuje, že tyto osoby vypovídaly po poučení a byly srozuměny s tím, jakých přestupků se mohou dopustit, pokud by podaly nepravdivou nebo neúplnou výpověď. Jejich výpovědi se přitom navzájem doplňovaly, byly konzistentní a shodně popisovaly nehodový děj.
23. Konkrétně svědek pan M. D. (jak uvedeno výše v souhrnu spisu) uvedl, že obviněný nejprve předjel jeho vozidlo, posléze začal předjíždět vozidlo Passat, přičemž **v protisměru se blížila vozidla, která musela uhnout doprava a současně i brzdit. Obviněný musel strhnout řízení doprava, dostal smyk a „vyletěl“ ze silnice – vpravo;** odvolací orgán pro úplnost doplňuje, že právě tento svědek zavolal obviněnému sanitku a poskytl první pomoc (listy č. 19 – 20 spisu).

24. Svědkyně paní V. P. (spolucestující z vozidla pana D.), uvedla, že obviněný předjel prvně jejich vozidlo, poté se **rozhodl pokračovat v předjíždění, i když viděl, že v protisměru jedou auta; nějaké auto v protisměru muselo uhnout doprava skoro až do příkopu, obviněný pak dostal smyk a vyboural se** – vše viděla z místa spolujezdce. Na otázku, co si myslí o příčině havárie, odpověděla: „*Když to řeknu slušně, tak ten co boural, jel jako prase, tzn. v jeho případě, že jel rychle a na plné čáře předjížděl, navíc ještě poprchávalo*“ (list č. 73 spisu). Rovněž uvedla, že na nehodu nemohl mít vliv nikdo jiný a že z odbočky od Spojila nevyjíždělo žádné auto (blíže viz listy č. 72 – 74 spisu).
25. Oba svědci tedy shodně uvedli, že protijedoucí vozidlo muselo náhle změnit směr a rychlost jízdy, tedy došlo k narušení plynulosti jeho jízdy. **Obviněný si nepočínal tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo a nevzniklo žádné nebezpečí** (srov. definici pojmu „nesmět omezit“ v ustanovení § 2 písm. m) a pojmu „nesmět ohrozit“ v ustanovení § 2 písm. l) zákona o silničním provozu).
26. Uvedené výpovědi jsou rovněž v souladu se spisovým materiálem policie a jí zaznamenaným nehodovým dějem. Vzhledem ke skutečnosti, že obviněný se svým neovladatelným vozidlem nenarazil do žádného jiného vozidla, na místě nebyly zaznamenány žádné brzdné či blokové stopy, je třeba konstatovat, že případné přibrání znalce by nehodový děj nemohlo blíže a podrobněji osvětlit. Avšak lze konstatovat, že svědecké výpovědi korespondují s informacemi obsaženými v policejním spisu, svědci nebyli ve věci nijak osobně zaujati, důkazy tvoří ucelený celek (korespondují i s výpovědí samotného obviněného před Policií ČR). Ze spisového materiálu dále vyplývá, že obviněný byl ve vozidle sám, záměna řidičů je tedy rovněž vyloučena.
27. Rovněž další námitky jsou nedůvodné.
28. Není pravdou, že by se správní orgány nezabývaly subjektivní či objektivní stránkou skutkové podstaty přestupku. Správní orgán I. stupně se zabýval touto otázkou zcela dostatečným způsobem, a to na straně 7 a 8 svého rozhodnutí. Pokud žalobce namítl, že nebyl „ztotožněn“ řidič, kterého žalobce svým jednáním ohrozil, tak to samozřejmě nezbavuje žalobce viny za daný přestupek, jak správně žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl. Navíc ze svědeckých výpovědí jednoznačně a shodně vyplývá, že nebýt pohotovové reakce řidiče protijedoucího vozidla, následky jednání žalobce by byly závažnější. Rovněž navýšení sankce bylo řádně odůvodněno, sankce nebyla uložena při samé horní hranici možné sazby. Správní orgán I. stupně uvedl, že k vážnějším následkům nehody nezabránil jen žalobce, ale i ostatní účastníci silničního provozu. Dále bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobce v průběhu své jízdy smykem přejel rovněž cyklostezku. Sankce byla uložena v souladu s právní úpravou. Úvahy správních orgánů nebyly žádnou „nekonkrétní hypotézou“, to vyplývá již i z žalovaného rozhodnutí (strana 6 rozhodnutí žalovaného).
29. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).
31. o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval z důvodu zpětvzetí tohoto návrhu, přičemž žalobci nevznikl nárok na vrácení soudního poplatku zaplaceného za tento návrh ve výši 1.000Kč (§ 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce